

M O Z A I C

M O I S I L

NR. 6, FEBRUARIE

ISSN 2734 - 7486, ISSN-L 2734 – 7486

Redactor șef: Alexandra Dragomirescu
Redactori: Andreea Bunea, Adrian Manu
Coperta: Daniel Ghindea
E-mail: revista.cngm@gmail.com

MOZAIC MUZICAL

Iubirea

[Bianca Berculescu](#)

[Alexandra Stoicescu](#)

[Andreea Bercu](#)

[Vanesa Cojocaru](#)

[Bianca Mareș](#)

[Bianca și Alexia Ștefan \(Hypnotic Sis\)](#)

[Florin Manea](#)

Linkurile sunt active în formatul PDF.

CUPRINS

- 5** ADEVĂRUL (NE)SPUS
- 6** IUBIREA
- 9** RESPIRO POETIC
- 13** EU FĂRĂ MINE
- 14** DE CE IUBIM MATEMATICA?
- 15** MUZICA DIN PARTITURA VIEȚII
- 16** IUBIREA, SENTIMENTUL CARE CONSTRUIEȘTE
- 18** ANDREEA BERCU, ARTIST ÎN MOISIL
- 20** KLIMT
- 21** COMPETIȚIA
- 22** INELE DE HÂRTIE
- 23** TOXIC
- 24** PRIETENIA

Adevărul ne(spus)

Nu azi!

Dacă nu poți ajunge la ziua de mâine, va trebui să te târăști cumva spre ea...

Dacă nu poți vorbi despre tine, va trebui să-mi șoptești cu ochii sau cu pleoapele....

...

E în regulă. Nu poți face asta. Știu.

Blestemând cuvintele pe care nu le poți spune,
vrei să uiți de Rimbaud, de Verlaine...

De la musique avant toute chose sau poate.... étoiles au ciel, bohèmes...

Ascuți *Sari Gelin*... dar te întinzi spre mâini plăcute care mint

că pot să-ți umple sufletul cu un pahar de vin...

cuvinte false, dulci,

parfum de frenezie, amintiri de spini,

geloase lacrimi, umed timp...

tăcere.

...

E vocea ta îmbibată de aerul din jur? Nu spui nimic

din toate câte sunt acum... ascunse?

...

E firesc... să porți măștile bunăvoinței,

E uman să crezi că-ți pierzi drumul drept, că respiri inutil...

Dar nu azi!

Azi trebuie să îți aduci aminte, să îți aduci foarte bine aminte cine ești.

Tu, ființa banală care acoperă totul, dar nu suferă totul.

P.S.

Nu te cunosc suficient, nu mă cunoști îndeajuns, aceasta nu e scrisoare,

E un mesaj din partea unui om îngrozitor de onest,

care să nu-ți mai dea sfaturi și nu îți oferă compasiune.

(Sincer, nu-mi e deloc milă de tine, acum.)

Cât timp simți ceva, orice, ai deja tot ce-ți trebuie

Să te bucuri de viață, iubind.

Alexandra Dragomirescu

Iubirea

Iubirea este subiectivă, fiind la alegerea spectatorului, care privește curios de pe al treilea loc, rândul al zecelea, către scenă... când luminile se sting dintr-o dată. A bătut gongul: o dată, de două ori, de trei ori; a început. Sună ca o tigaie scăpată pe gresia bucătăriei, în timp ce încerci să te dai drept bucătar profesionist. Probă de lumini și sunet – parcă este o ploaie de vară: tunete, fulgere, toate de scurtă durată.

Actul întâi începe... Pe scenă apare, dintr-un fum necunoscut, o oglindă ca cea din baie, pe care o avem și eu... și tu. Protagonistul era chiar spectatorul de pe al treilea loc, rândul al zecelea, surprins și el de situație.

Toată lumea era la fel de confuză ca el, dar nimeni nu se uita în direcția lui, toți fixând scena. Acesta își ciupește pielea de pe braț, ca să se asigure că nu era un vis regizat de monștrii coșmarurilor, dar era pe cât se poate de treaz. Când a-i pocni din degete, pe scenă s-a materializat o fată, care purta o conversație cu reflexia spectatorului. Se putea oare? Imposibil, inadmisibil. Era cumva Ea? Era chiar Ea, de la gropița ștearsă din obraz, până la gesticulatul, care mai avea puțin și o făcea să zboare. Păreau că se simt bine, că se înțeleg, glumeau des și râdeau zgomotos, dar spectatorul nu părea la fel de vesel. Melancolia și nostalgia și-au găsit loc pe fața acestuia, strecurându-se lin prin ridurile sale, care semănau cu crăpăturile ceștii de cafea, scăpată de nenumărate ori pe jos.

În timp ce minutele se înșirau pe frânghia de rufe, veselie se dezintegra de pe chipurile

reflexiilor, ajungând la nefericire. Șoaptele lor deveneau din ce în ce mai puternice, transformându-se în strigăte de război, aproape surzindu-l pe spectator. Decibelii tot creșteau, depășind cu mult numărul nouăzeci, ajungând să spargă oglinda în cioburi mărunte și lucioase.

Ca o rafală de vânt, spectatorul s-a ridicat de pe scaun, hotărât să plece, în ciuda faptului că piesa nu se terminase. Încearcă să ajungă la ieșire, dar vocile se tot înteteau, înconjurându-l. Nu-i mai păsa, în graba sa a lăsat pălăria pe scaun, nu mai conta – putea lua alta oricând. După slalomul dintre scaune, a reușit să ajungă la ieșire, aproape ieșindu-i sufletului.

Se uita în jos, la vârfurile pantofilor poleiți de curând, când a realizat că ținea în mână o hârtie, mai având puțin până o strivea. A scăpat-o pe jos, descoperind că, de fapt, era un polaroid șters, măturat de câțiva ani. S-a aplecat, a recuperat fotografia și a pus-o la loc în portofel cu multă sfințenie. Era chiar o poză cu Ea, în care îi puteai observa gropița ștearsă, deasupra titlului scris cu pixul „Iubire”. Întristat, spectatorul de pe al treilea loc, rândul al zecelea, s-a dus către casa sa, goală, unde nimeni nu îl aștepta, Ea nefiind acolo. Totuși, cum de nimeni nu se uita la el?

Toți veniseră să vadă cea mai bună piesă de teatru despre dragoste, dar oare numai lui i-a trecut toată viața prin fața ochilor?

Ana Vertan

Respiro poetic

leri

Urc în tramvai.
Singura fără telefon.
Singura ce-ntreabă străinii de ceas,
Sau doar eu vedeam așa.
Refuz locurile goale
Pentru o priveliște lângă bara de la geam.
Admir culorile lumii,
Redescopăr străzile atât de des frecventate.
Așa de nouă e lumea fără poze
Că nici n-am văzut când s-a pus lângă mine.

Era, bineînțeles, pe WhatsApp.
Cum altfel? Nimic nou;
De asta nu observ
Nici când îl închide și se așează ca mine:
Cu mâinile pe bară și capul leneș pe mâini.
Singurii din lume cu ochii dechiși,
Eu, că nu aveam de ales, ea... că așa a vrut.
Din gânduri identice ne-am înțeles

¹a nu se confunda autorul cu eul liric!

Și din coincidența la aceeași stație
am coborât.
Nu doar ea, dar și stilul său:
mersul, paltonul, fularul, dar ochii...
Nevăzuți, de altfel de neuitat
Îi desenez în minte: negrii, roșii, perfecți
Ca ea.

Și revenind pe stradă,
După ce am coborât, eu la stânga,
ea la dreapta
Ne-am pierdut în mulțime sau mulțimea
ne-a pierdut..
Irelevant, s-a dus...
Am ajuns la semafor.
Stopul ăla niciodată nu mi-a plăcut,
Dar de data asta mi-a dat palpații
Că la semaforul celălalt era
ea
Și cu o privire lungă, poate holbat
ne¹-am salutat.

A trecut Valentine's Day, a trecut și Dragobetele...

Până la urmă, de ce avem nevoie de o zi reprezentativă a iubirii? Pentru a ne aduce aminte de frumusețea sentimentului? Sau pentru a ne automotiva să credem cu sufletul în acest „ceva” după care tânjim natural, dar care nu ne permite ușa deschisă?

Amestec de fericire și ură, de prietenie, invidie și 90% înțelegere reciprocă. Chimic, așa văd eu iubirea.

Cum ar fi să putem alege cum și ce iubim, să ne reprogramăm sistemul la fiecare pată de regret sau de îndoială? Ar fi mult, mult prea simplă viața ca să o trăim și totuși curios de frumoasă... zic eu.

Andra Dumitru

Comoara sufletului

Dulce ca o primăvară
S-a instalat în rațiunea mea de a fi.
Cu palmele mici îmi încălzise obrajii,
Și-o mângâiere ușoară simțisem în păr.
Ah! De câte ori o văd
Inima mi se zbate cumplit
Și îmi place mult să o simt, s-o ascult...
În minte-mi stă nemișcată
Ca o coloană infinită
Și îmi doresc s-adorm...
Și-acolo, ea să fie
Eternă ca o frumoasă melodie!
Trezit la realitate ,
Golit de inhibiții,
i-am spus că o doresc.
Pe veci!
Mâinile ni s-au unit,
Inimile s-au contopit
Într-un dans perpetuu.
Și Aurora Boreală era
De un roșu puternic și crud.
Precum iubirea!

Mohammadi-Golhin Aria Antonio

De ce eu?

Haide să fugim!
Înapoi nu mai privesc
Euforia ta rapid se scurge
Și te întorci iar pe pământ,
Iar eu sunt abandonată,
Atârând de un nor plăpând.
Te repezi și strigi și urlii
Eu nu te mai recunosc

Pauza

Totul încetase, ne aflam în repaus total
Euforia aceluia scurt moment mă îneca
O singură grijă parcă timpul îl mișcase
Idea că într-un final, tu vei pleca.
Și dintr-o dată, frica parcă mă răpune
Ea domină, jivina idoată.
Nu e ca și cum dispari pentru infinit...
Trei zile, trei seri, trei nopți nedormite
De aș putea, aș grăbi soarele și luna,
Să te simt din nou, cât de curând.
În pură simplitate, imaginea a doi îndrăgostiți
Arsă în ochii mei, e tot ce văd
atunci când îi închid.

Pustiul minții mele este înspăimântător
Și sunt plictisit, toate se învârt în jurul meu,
N-au niciun scop, nicio noimă.
Dar tu le faci să se oprească, bați la ușă,
iar eu tresar.
Deschid ușa, mă îmbăt din compania ta.
Iar jivina, încuiată, uneva departe,
nu ne poate atinge.

Nicolae Alexandru Jirovianu

Căci ce aveam demult, odată,
Este doar un vis
păstrat la mine în minte
Îngropat în gânduri vide,
Gânduri ce mă apun pe mine
Într-o viața fără tine.
Timpul nostru chiar s-a scurs
Și aș vrea să știu
De ce m-ai ales pe mine?

Adela Bordei

Un număr de pensule

Am atâtea pensule....
Dar de ce până la urmă?
Toate fac același lucru
Dar într-un mod diferit
Deși am pensule identice
Care fac exact același lucru.
De ce să le las să adune praf
Și să nu le arunc la gunoi?
Presupun că le țin ca dubluri...
Sau poate...
Poate....
Poate că sunt prea atașată de ele...
Dar când le văd acolo pe toate adunate

Iubirea este mai presus decât tot ce s-a spus despre ea

M: Cuvintele mele se rătăcesc
Într-un gând apus.
Lipsa Albului trecut
Prin negrul cerului zace
În milioane de culori
Se revarsă înapoi.
E: Timpul trece și nu știi
Ce este iubirea,
Fantezii din lumea văzută,
îți întunecă privirea.
Mintea îți joacă feste,
Crezi că ai aflat cine sunt,
Vreau să-ți dau de veste,
De azi o să te înfrunt.
M: Cu tăcerea nouă
Trăsnind toporul de lemn,

Aproape că mi se face silă
Pentru că dintre toate pachetele de pensule
Le-am ales fix pe ele.
Practic, ele m-au ales pe mine,
Dar eu nu le mai vreau,
Știu că îmi sunt nenesesare,
Dar încă aștept,
Și aștept...
Și aștept.
Și tot îmi spun: "Take me into your loving
arms!"
(S-au îndrăgostit de Ed Sheeran și melodiile lui
la cât l-am ascultat în timp ce pictam.)

Alexandra Cățu

Un soare nou se urcă acum
Un trecut lăsat,
Se unește încă o dată
Cu un sentiment ciudat.
E: O nouă zi e astăzi,
Prefă-te că e senină,
Privește în altă parte,
Când norii se ridică...
Ascultă glasul acesta,
Dar numai de departe,
Când să ascuți e greu
Să pleci în altă parte...
M: Singuratic stau acum
Gândindu-mă la ce va fi,
Tăind crengile târzii
Păstrând doar amintiri.
Un viitor îmi va veni
Cu un zâmbet pur pe suflet,
Te întorci și te ridic.
Estera Stoica, Mihai Bobeică

Eu fără mine

Alerg în întuneric și mă pierd. Nu văd nimic. Ești din nou doar tu cu tine! Amintirile îți părăsesc trupul prin fiecare lacrimă vărsată și sunt înlocuite de sute de întrebări. Simți că ai avea nevoie de cineva, de o privire caldă, de ochii unei persoane în care să îți vezi viitorul mai curat decât stropii care acum îți alunecă pe obrazii reci.

Începi să vorbești cu trecutul tău despre viitorul vostru. Oare nu te gândești în sfârșit la tine? Ai rămas în umbră pentru că ai împărțit prea multe raze de soare. Ești singur și nici nu te mai doare. Simți că nimic nu mai contează și singurul lucru pe care îl vrei e o nouă șansă.

Duci un război interior între noul tu, care vrea să își uite trecutul și vechiul tu, care își dorește întâi să fie înțeles. Tu ești doar un spectator al acestei lupte și încă nu ți-ai dat seama cât pierzi.

David Ciripoiu

Vreau să mă scufund în pernă și să uit cuvântul aruncat cu o adiere fermă spre chipul meu udat. Tu l-ai transformat în masca unor sentimente false, pretinzând că mă simt bine, când de fapt eu spălam vase cu lacrimile cauzate de ale tale vorbe moarte.

Mă gândesc mereu la tine cum ai fi putut fi mai bine, să mă lași baltă pe lume și să-mi spui numai pe nume. Când război ai dus cu tine, eu soldat ți-am fost, știi bine. Am luptat cum am putut pe probleme spuse mut. Seara

îmi spui că nu mai poți, iar ziua strigi că te sufoci. Eu trăiesc de două ori, fiindcă știu că n-ai să mori.

În final ai câștigat și din umbră am aplaudat. Am știut că ai să poți, de aceea am și deschis larg porțile. Să trăiești o viață nouă, fără coșmaruri pe post de rouă. Nu știu dacă conștientizezi, dar mereu mă alimentezi cu fericire pe post de benzină. Asta mă face să ies din rutină.

Alexandra Fogarassy

Și zburam în aroma dulce a primei iubiri. Unde deasupra observam vata de zahăr îndoindu-se misterios, între bucle bălaie, frumoase ca valurile oceanului din noi și ca niște copii ne zgâiam la ea, atrași de vorbele sufletului în vidul aerului care ne desparte. Ne scăldam înecându-ne în apă, reflectându-ne chipurile, după atâta timp, inexpressive. Și cum abia ajungeam împreună unde cerul și pământul se îmbinau fluid, unde o scoică strălucitoare, unică și singuratică, ca iubirea noastră, ne-a adus înapoi în susul cerului, care mă prindea, repetându-se ca o ploaie dureroasă de toamnă.

Noi ne uitam... ba unul la celălalt, ba la aluzia tristă, neîncercând însă să schimbăm ceva.

Și zburam...

în aroma dulce a primei iubiri.

Cătălina Corbu

De ce iubim matematica?

De multe ori suntem întrebați de elevii noștri de ce trebuie să învețe anumite lucruri din matematică: *La ce îmi folosesc integralele sau derivatele? Cum folosesc în viață aceste lucruri?*

Știu că această întrebare i-a blocat pe mulți dintre colegii mei. Cel mai important este să le explici elevilor valoarea practică a lucrurilor predate (de exemplu, calculul ariilor unor figuri cu ajutorul integralelor).

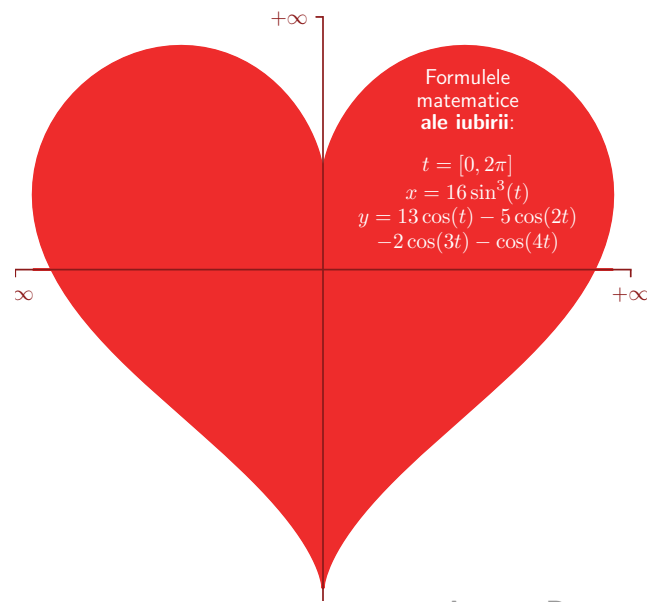
Aceasta este o mare problemă a învățământului din România, faptul că nu se insistă asupra aspectelor practice, se pune accent doar pe partea teoretică.

O dată înțelese aceste etape în dezvoltarea lecției, lucrurile devin mult mai plăcute și mai interesante pentru elev.

Rezultatele obținute în rezolvarea unor probleme sau exerciții de matematică îți pot da satisfacții nebănuite.

Să faci copiii să îndrăgească matematica este o adevărată artă. Îți trebuie har să faci acest lucru.

„Matematicianul este îmblânzitorul ce a domesticit infinitul”, spunea Lucian Blaga într-una dintre scrierile sale și recunosc că am avut noroc de dascăli remarcabili pe parcursul vieții mele de licean la Colegiul Național „I. L. Caragiale” sau în perioada gimnazială, petrecută în orașul meu natal, Moreni. Ei m-au făcut să iubesc încă de mic copil această știință.

ANDREI DRAGOMIRESCU

De ce iubim matematica, ca să parafrazez un roman celebru scris de Mircea Cărtărescu?

Pentru că este logică și îți dezvoltă gândirea, pentru că o regăsești într-o multitudine de domenii, ea fiind prezentă în toate aspectele vieții noastre, pentru că îți oferă mereu provocări noi, iar atunci când îi oferi atenție, ea nu te dezamăgește.

Iubim matematica, deoarece, fiind o *regină a științelor*, cum spunea despre ea, pe vremuri, marele matematician Gauss, ea te ajută să-ți depășești limitele, să depășești orice obstacol îți iese în cale, te face să fii mai atent, mai organizat.

Nu trebuie să renunțăm să cercetăm partea frumoasă a acestei științe, căci astfel putem descoperi utilitatea și valoarea ei pentru societatea în care trăim.

Adrian Manu

Muzica din partitura vieții

„Iubirea este cea mai frumoasă muzică din partitura vieții. Fără ea, ai fi un etern afon în corul imens al omenirii”, spunea scriitorul Roque Schneider.

Iubirea este cel mai frumos lucru pe care o persoană îl poate simți în această lume. Este un sentiment complex, ce nu poate fi explicat în cuvinte, pentru că iubirea poate fi de mai multe feluri, față de partener, iubirea față de copil, față de părinți, față de animale, iubirea față de aproape etc.

De când eram mică, cel mai mult îmi plăcea să ascult melodii ce aveau un mesaj. Îmi dădeau un sentiment foarte plăcut acele versuri legate de prietenii sau de iubirea pentru mamă.

După un timp, am început să cânt și eu piesele ce mi se potriveau cel mai bine, atât vocal, cât și în funcție de mesajul pe care îl transmiteau. Voiam ca muzica să mă reprezinte în totalitate.

Muzica devenise cel mai ușor mod prin care să mă exprim, eram cea mai sinceră cu mine și cu cei din jur.

În urma cu doi ani, împreună cu sora mea mai mare, Alexia, ne-am decis să formăm o trupa, mai exact, *Hypnotic Sis*, iar până în prezent avem șapte piese.

Melodia de debut a trupei se numește „Sands of love”, ale cărei versuri transmit un sentiment foarte puternic și are cărei versuri vi le prezint, traduse în limba română din limba

engleză.

Mergând în umbra lunii

Acoperite cu lacrimile mele nebune

Și în blestemul iubirii tale...

Să zbor departe de aici, asta visez,

Sperând că am să te ating printre stele.

Poți spune că sunt naiv,

Nu-mi pasă, poate e-adevărat,

Dar un lucru știu precis:

Că sunt îndrăgostit de tine.

Nisipuri de iubire cu schimbările neprevăzute,

Nisipuri de iubire, arzând în adâncul

sufletului meu,

Dă-mi parfumul tău cerului și am să-ncerc

să te găsec!

Unde m-aș duce în căutarea inimii tale?

Bianca Ștefan

ANDREI DRAGOMIRESCU

Iubirea, sentimentul care construiește

În luna iubirii... ce îmi vine în minte atunci când spun „iubire”?

Iubirea este un subiect complex pentru că putem iubi orice: de la o floare sau la un animal de companie, la un tip de mașină sau o țară, de la a petrece timpul cu cineva până la profesie. Iubirea presupune conținere, grijă, protecție, siguranță, tandrețe, susținere, implicare, dăruire, generozitate, fidelitate, devotament. Corpul și mintea noastră nu sunt făcute să sufere activ de singurătate pentru totdeauna și tocmai de aceea cred că iubirea se învață și o căutăm instinctual. Iubirea este sentimentul care construiește oameni, relații și familii. Iubirea nu este opțională, este o nevoie cu care ne naștem și care ne însoțește până la moarte. Tiparele comportamentale, inclusiv cel de a iubi ceva sau pe cineva, nu sunt înnăscute, ci se învață în copilărie prin observare și imitare cu ajutorul neuronilor-oglină.

Gânduri care îmi vin în minte... despre iubire, profesie, psihologie... Și gândul îmi spune că despre iubirea dintre copii și părinți, dintre iubit și iubită, dintre frați, iubirea dintre Romeo și Julieta vor scrie toți. Așa că mă duce gândul la iubirea pentru profesie... cea de psiholog! De ce m-aș face psiholog?

Să spunem ca psihologia este prezentă în orice domeniu al vieții noastre: în muncă, în distracție, în relații, în afaceri, în somn și în vise. Mie ce mi-ar plăcea să descopăr? Unde mi-ar plăcea mai mult să fiu prezent? Care din

aceste aspecte ale vieții mă fac mai curios? Poate am nevoie de ajutor să aflu și apoi să pot merge mai departe. Când ne dorim ceva din tot sufletul, nimic nu ne poate sta în cale. De acum poate începe drumul devenirii în profesia de psiholog.

Însă nu este suficient să îmi doresc și totul se întâmplă numai pentru că mi-am dorit foarte tare. Totul începe cu Facultatea de Psihologie. Aici fiecare individ descoperă ce îi place sau iubește și dacă nu este doar un hobby și nu doar „cool”, poate continua iubind ceea ce face. Nu doar că merge la seminarii și cursuri, ci participă și face voluntariat, îmbinând teoria cu practica. Și de ce face asta? Din iubire pentru profesie, pasiune și motivație intrinsecă- adică știu că îmi folosește, îmi doresc să fac asta și am satisfacții în urma muncii mele.

Dorința permanentă de perfecționare este una dintre comportamentele celor care practică psihologia din iubire pentru profesie.

După facultate sunt numeroase cursuri masterale, cursuri postuniversitare care ajută la perfecționarea și la specializarea într-un anumit domeniu ales. Spre exemplu, dacă obiectivul este să devin psihoterapeut este obligatoriu să am o școală de formare în psihoterapie.

Tipurile de psihoterapie, școlile de formare și modul de parcurgere le pot afla din relațiile cu cei din jur, colegi, profesori sau mentori care să mă ajute în drumul devenirii profesionale.

De ce uneori drumul este așa de greu și anevoios? Răspunsuri ar putea fi multe, însă pasiunea pentru o profesie determină individul să ia diferitele decizii sau să facă acele alegeri care să îl conducă spre succes. Dacă dorința este să devin un psiholog de succes căutările și relațiile mele se vor construi în acest sens.

Voi ști în ce parte să mă duc? Voi alege psihologia ca profesie din prima sau nu? Păi nu voi ști sau poate da... poate voi activa în alt domeniu la început sau poate voi ști că asta vreau să fac. Totul este posibil, însă alegerea va fi în urma a ceea ce voi descoperi că sunt eu ca individ și ce mi se potrivește, astfel încât să pot atinge cea mai bună versiune a mea.

Din punctul de vedere al profesiei de psiholog, eu cred că „cea mai buna versiune a mea” am aflat-o în urma unei căutări de sine. În urma descoperirii nevoilor, umbrelor, părții pe care poate nu am vrut să o aflu, tot ce este neștiut despre propria persoană și pe care școlile de terapie o denumesc fiecare în felul său. Important este ca atunci când vor fi optimizate aspectele importante ale propriei

persoane, să pot să îi ajut și pe ceilalți. O altă condiție este să îmi placă să lucrez cu oamenii, indiferent de domeniul psihologiei. Nu numai psihoterapeutul lucrează cu oamenii în cabinetul de psihoterapie, ci și psihologul din domeniul transporturilor sau psihologul de psihologia muncii. Iubirea pentru oameni și curiozitatea descoperirii relațiilor sunt calități necesare profesiei.

Iubirea pentru profesia pe care o practici, oricare ar fi ea, te îndeamnă să cauți, să afli ce mai e nou în domeniu, cum ai putea să faci lucrurile altfel încât să ai rezultate mai bune? Să cauți persoanele care te-ar putea ajuta! Să schimbi abordarea sau tipul abordării meseriei sau chiar pornind o inițiativă personală! Deci, dacă vrei mai mult, fă mai mult!

Voi incheia cu doua citate care mie mi-au plăcut foarte mult: „Drumul ne formează, dar destinația ne definește.” și cum punea Albert Einstein: „Încearcă să fii un om de valoare și nu neapărat un om de succes.”

Gânduri, gânduri în luna iubirii...

Mariana Florea, psiholog

Andreea Bercu, artist în Moșil

Astăzi, pagina *Artist in Moșil* o aduce în prim plan pe Andreea Bercu, o elevă în clasa a X-a E, pasionată de pictura pe sticlă și de muzică.

Pictura pe sticlă nu este o tehnică ușoară, însă totul a pornit din momentul în care în urmă cu patru ani a primit cadou de ziua ei un set destinat acestei tehnici.

Inspirația este instinctivă pentru Andreea. Pictează ceea ce simte. De puțin timp a ales să își canalizeze stilul pe arta abstractă, pe stilizarea și geometrizarea formelor. „Când vreau să încep o lucrare, mă las pradă tuturor gândurilor care îmi trec prin cap și încerc să abordez în mod abstract

un tablou. Îl compun în variante unice, mă axează mult pe instinct și astfel iau deciziile pe moment. Cred că cele mai bune opere de artă sunt cele neplanificate.”

Educația plastică este pentru Andreea o formă de destindere. „Pentru mine, desenul e o formă de relaxare, de aceea îmi ocup timpul liber cu asta, însă nu toți elevii sunt de aceeași părere cu mine.

Consider, de asemenea, că educația plastică nu e menită să ne facă artiști, să ne dedicăm total acestei materii. Cred că aceasta încearcă să descopere micile talente, dar, în același timp, să le ofere copiilor pentru o oră, timp de relaxare și de creativitate din plin.”

Lucrările pe care le puteți admira pe această pagină au fost realizate special pentru acest număr al revistei. Andreea a creat cele două lucrări pe tema iubirii și a vorbit cu mult drag despre ele. „Am menținut armonia culorilor în cele două tablouri, am încercat să reprezint, fie în mod subtil, fie în mod direct, iubirea și principalele elemente ale ei.”

Andreea Bunea

Am menținut abstractul, formele și am rămas la ceea ce mă definește pe mine mai bine în materie de artă. Rămân la finalul lucrărilor surprinsă de tot ce înseamnă artă și ce poate face omul în societate dacă e cu adevărat pasionat...

Klimt

Gustav Klimt s-a născut la 14 iulie 1862, la Baumgarten, una din suburbiile Vienei. De timpuriu, e talentat la desen, la 14 ani reușește la examenul de admitere la Școala de Arte Aplicate din Viena. Doi ani frecventează cursurile acestei școli și, concomitent, învață pictura .

Klimt a avut o singură dragoste trainică, Emilie Floge, pe care a reprezentat-o în mai multe tablouri. Una din cele mai renumite picturi ale lui Klimt este „Sărutul”.

*„Arta este o linie
în jurul gândurilor
tale”*

Gustav Klimt

Conform unor zvonuri, perechea de îndrăgostiți reprezentată în „Sărutul» ar fi reprezentată de Gustav Klimt și de Emilie Floge.

Înfășurați parcă unul în celălalt, îndrăgostiții sunt înlănțuiți într-un sărut etern. Iubirea lor este celestă, mai ales că poartă pe capete frunze aurii. Nu există urmă de corpuri în toată această opulență, cu excepția degetelor ei elegante de la picioare. Această operă rămâne unul dintre cele mai faimoase săruturi din pictura lumii, Klimt atingând apogeul fazei sale „aurii”.

Andreea Bunea

Competiția

Bety îl privi confuză. Nu putea înțelege cum băiatul în care avusese atâta încredere o trădase. Cum toată povestea lor fusese, poate, doar o pierdere de timp (una frumoasă, însă).

Da, la început, nici ea nu a crezut că totul este serios, că toate cuvintele pe care i le spune sunt adevărate, dar, ușor-ușor, a hotărât să aibă încredere.

Și-a îngădit relația într-un glob de cristal fragil, pe care el, în doar câteva secunde, a reușit să îl spulbere și să îl transforme în niște bucățele mici, fine, pe care nu le mai poți lipi la loc și pe care, dacă le atingi, te rănești.

Fiecare pas pe care îl făcea, lăsa în urmă o amintire, un zâmbet, o speranță.

Lăsa, în spate, sfârșitul primei sale mari iubiri, pe care o clădise cu atâta grijă și pentru care riscase.

Simțea cum lacrimile încep să îi alunece peste chipul palid și cum fața începe să se transforme într-o minge de foc.

Tot ce auzea era strigătul înfundat al lui Luke, care încerca să îi explice motivul pentru care o rănise. În zadar, însă. Nimic nu o putea liniști și nimic nu îi putea scuza lui Luke faptele. Ar fi vrut să țipe, să se ducă la el și să îl facă să înțeleagă ce făcuse cu adevărat. Dar nu avu puterea necesară.

A continuat să meargă și să îl lase în urmă pe băiatul ai cărui ochi îi furaseră, nu de mult, inima. În sinea ei, nega tot ce se întâmplase. Nega faptul că Luke a făcut asta și că ea nu a putut, de această dată, să iasă învingătoare. Era obișnuită să fie mereu prima

și să nu se lase intimidată de nimic, dar iubirea reușise să câștige, de această dată, competiția. Nu a putut să îi dicteze inimii sale de cine să se îndrăgostească și pe cine să lase să spargă orice bariere, pe care ea reușise să le clădească.

Și dacă acum se gândea că Luke a spart tot și a lăsat în urmă doar dezastru, se înșela. Acesta a reușit, de fapt, să mărească zidul deja existent, iar Bety nu știa dacă ar fi trebuit să îi mulțumească pentru asta.

Ce făcuse el era de-a dreptul groaznic, dar, poate, aceasta avusese să fie o lecție pentru ea.

Ochii i se plimbau de colo-colo, iar tot ceea ce putea vedea erau doar frânturi de amintiri, alături de Luke.

Se gândea dacă ar fi vrut să schimbe ceva și deși tot ceea ce se întâmplase îi provocase durere, nu ar fi schimbat nimic... Nu ar fi dat toate momentele frumoase, toate serile în care el îi lăsa un mesaj de noapte bună pentru nimic altceva.

Chiar dacă sfârșitul a fost dureros, fiecare zâmbet al lui Luke i-a dat încredere și curaj să facă lucruri de care nu se credea capabilă.

Știa că o să vină și finalul poveștii lor, că nimic nu durează o veșnicie, doar în filmele pe care obișnuiau să le vadă împreună și să viseze cu ochii deschiși că așa o să arate și viitorul lor, dar și-ar fi dorit să aibă un alt final. Unul care să nu o rupă în bucățele și care să îi răpească tot ce căpătase în lunile frumoase. Poate cele mai frumoase de până atunci...

Bianca Țone

Inele de hârtie

Întâmplările din ultimele câteva ore se amestecau și se încrucișau în capul lui Marjorie. Nici măcar nu mai știa dacă plângea sau dacă furtuna puternică în mijlocul căreia fusese prinsă era de vină, dar se încăpățâna să înainteze spre singurul loc pe care nu l-a considerat „acasă” decât în clipa în care s-a trezit complet singură.

Dar... De ce era singură? Un junghi dureros din piept i-a reamintit motivul. Marjorie a crezut toată viața că lipsa banilor îi făcea existența mizerabilă. În calitate de fiică, soră și iubită, era îndemnată să considere dragostea cea mai valoroasă monedă din lume, însă ea era pragmatică. Povești de adormit copiii, asta erau dragostea și sentimentele în viziunea ei. Nu și-l dorea pe Făt-Frumos decât dacă putea să-i schimbe condiția, iar Marjorie era atât de disperată să și-o schimbe, încât ar fi renunțat într-o clipită la relația ei cu Dominic Fike în favoarea uneia ce putea să-i ofere ce-și dorea. Inelul de hârtie primit de la Dominic era nimic pe lângă cel cu diamant la care visa de când era copilă. Confuză, Marjorie a ales să fugă, fără să-i ofere vreo explicație. I-ar fi spus că nu-l mai iubea, dar putea să-i vizualizeze cu o ușurință înfricoșătoare expresia sfâșiată și întunecimea ochilor altă dată atât de clari. Fata știa cât de lașă a fost prin acțiunile ei, dar sentimentul de vinovăție s-a evaporat repede în clipa în care l-a întâlnit pe Zacharias Rubin. Din prima secundă în care irișii ei căprui, visători, au făcut contact cu cei albaștri și reci ai tânărului, Marjorie a făcut tot ce i-a stat în putință ca să se poată apropia de el și a reușit.

În câteva luni, reușise să pună mâna pe un bărbat care îi întindea lumea la picioare, și tot ce avea ea de făcut era să rostească un cuvânt pentru a primi orice.

Totuși... Marjorie tot era nefericită. Nu și-a dat seama că s-a încurcat singură într-o iluzie a unei vieți pe care o considera împlinită decât în clipa în care a realizat cât de dor îi era să audă cuvintele „Te iubesc!”. S-ar fi mințit în continuare că afecțiunea sinceră a lui Dominic pălea pe lângă tot ce-i oferea Zacharias, dar, dintr-o dată, i s-a făcut dor de inelele de hârtie și de băiatul a cărui stare materială nu era fantastică, dar care posedea un suflet mai bogat decât orice cont bancar.

Sentimentul de vină și-a croit drum înapoi în inima fetei, dar însoțit de o determinare surprinzătoare, ce o îndemna să repare tot ce a distrus din lăcomie și din egoism.

Astfel fugea Marjorie prin ploaie, sperând la regăsirea iubirii sincere și a inelelor de hârtie.

Eva Maria Cîrjan

ȘTEFAN SUSANU

Toxic

Privesc spre marea largă, privesc spre neant. Mi se părea că aş fi putut să fiu oriunde şi nicăieri în acelaşi timp. Simţeam veninul pe buzele mele. Otrava ce nu înceta să curgă. Privesc cum valurile ating ţărmul, iar nisipul parcă pulsează. Ca şi cum ar avea plămâni.

Nu sunt şi nu voi fi niciodată o persoană liniară. Gravitaţia mă atrage, dar simt cum încep să plutesc. Privesc spre cer, dar văd doar o fereastră, caci stelele sunt acum sub mine. Cad şi mă scufund în valuri infinite. Mă lovesc de lună, lumina stelelor mă zgârie. Oricât de mult mi-aş dori să respir... nu pot. Mă înec în umbre şi plutesc spre soare, dar întunericul mă iubeşte prea mult ca să mă lase.

Sângerez cu sufletul, spiritul meu vorbeşte, dar nu îmi pot mişca gura. Nu înţeleg ce spun, nimicul mă apasă. Simt cum las otrava prin mine să se scurgă şi nu pot să aud ce vreau să-mi zică, eu mie. Căci mor, dar sunt înghiţită de ape. Am ajuns în mare, iar cerul e deasupra. Privesc spre întuneric, aş vrea să mă întind. Cum pot să ajung, înapoi, departe? Chiar dacă e la fel, lumea e schimbată.

Valuri toxice mă poartă mai departe, iar mirosul înţepător al lichidului verzui îmi înţepă nasul, ochii, pielea.

Aş vrea să văd, mai sunt eu? Sau o străină? Mă văd pe apă, nu. Sunt în otravă. Dar o iubesc şi o las să mă absoarbă. Răul mă iubeşte şi el, vrea să mă doboare. Dar aşa îşi arată iubirea şi aşa mă simt plutind în râu. Dar pietrele sunt dure, iar nisipul aproape.

Nu aş vrea însă, să ating sfârşitul....

FLORENTINA NICULIȚĂ

Aş cădea în altă lume, înghiţită de fiinţe întunecate, iar din acest lichid nu aş putea să mă mai ridic.

Chiar dacă este mai blând ca cerul...

Nu îmi dau seama cum cad şi stau în genunchi. În faţă o baltă cu otrava ce m-ar fi distrus şi înviat deodată. Iau puţin în palme, şi beau. Sunt însetată.

În spatele meu, aceeaşi plajă abandonată.

Săruturi otrăvite. Toxice. Nepotrivate.

Angela Ioana Stanciu

Prietenia

Numele meu este Rio. Ce-mi place mie să fac este să-mi admir minunatul penaj în oglinda din castelul meu. După cum probabil v-aţi dat seama eu sunt un minunat exemplar din specia de papagali peruşi. Dar povestea aceasta nu este despre mine.... Acum vă voi povesti cum mi-am întâlnit prietenul.

Era o zi frumoasă de toamnă. Eu şi ceilalţi peruşi ne jucam într-o colivie mare, când, dintr-o dată, un omuleţ ciudat şi gălăgios m-a prins în palmele lui calde şi m-a vârât într-o cutie neprimitoare. Prima dată, am simţit mânie, apoi să vă spun drept, am leşinat de frică... Nu ştiu cât am stat acolo sau ce s-a întâmplat, îmi amintesc doar că cineva îmi mângâia penele cu blândeţe.

A început să-mi placă noua casă, chiar dacă noul stăpân pe care toţi îl strigau Alex, nu părea să aibă ceva mai bun de făcut decât să mă tragă de codiţă şi să nu mă lase în pace până nu îl puneam la punct cu un cioc bine ţintit.

Într-o zi m-am trezit devreme fără să vreau. Alex se agita mult mai mult decât de obicei. Nu voiam să mă amestec în treburile lui aşa că am stat liniştit în castelul meu, bucuros că nu sunt eu ţinta preocupărilor sale. Ceva mai târziu a plecat de acasă. Ştiam că urma să am niste clipe grozave de linişte în care să îmi ascult minunatul glas şi să mă bucur de superba imagine din oglindă. Întotdeauna mă bucurasem de clipele în care puteam să stau singur şi liniştit....

Chiar dacă nimeni nu mă supăra, de data

aceasta tăcerea era asurzitoare.

Întunericul avea doi ochi de pisică la pândă. Oglinda îmi arăta un zbârlit. Delicatesele mele favorite cu mei pe băţ nu mai aveau niciun gust.

După o săptămână de singurătate, care a părut un deceniu, Alex s-a reîntors la mine.

Am început să ţip şi să-i spun că a fost groznic fără el.... De fapt nici nu mai ştiam în ce limbă vorbesc... a mea?... a lui?...

Cred că i-am spus ceva frumos totuşi pentru că mi-a atins ciocul cu buzele lui şi nici măcar nu m-a mai tras de codiţă.

Diseară cred că avem lecţii... aşa le spune furnicuţelor pe care le face să apară pe hârtiile lui.

Suntem de nedespărţit. Abia aştept să mă cocoţ pe umărul lui. Poate de data aceasta o să-i prind măcar o furnică...

Alexandru Răducanu

ALEXANDRA ION

Mozaic 7
Dualitate
28 martie